

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

«Γονέας No 1 και Γονέας No 2»

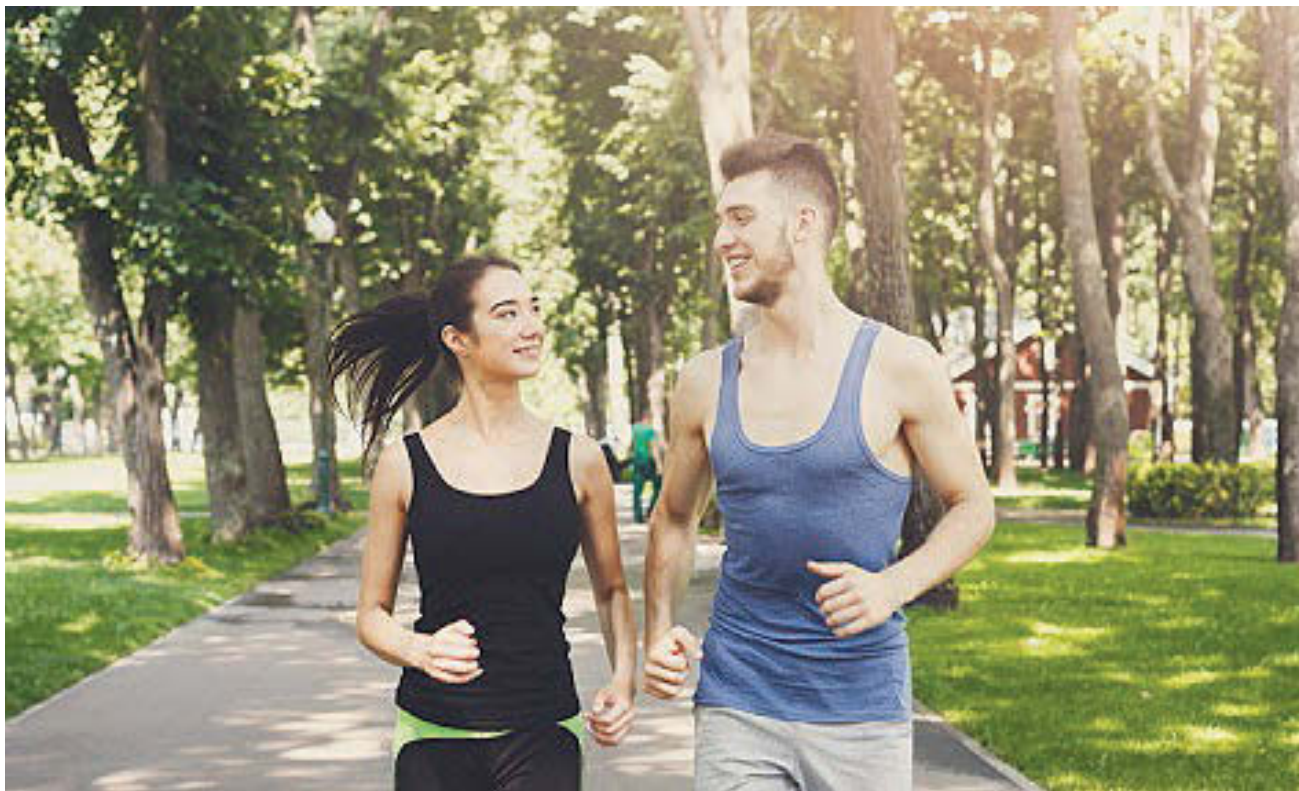
ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΗΜΗΝΑ - ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

Να ξεχάσουμε τα γλυκύτερα ονόματα του κόσμου, του «μπαμπά» και ιδιαίτερα της «μιάς», τα πρώτα που βγαίνουν από τα χείλη των νηπίων και να τα αντικαταστήσουμε στο μέλλον με αριθμούς για να μη νιώθουν άβουλα τα «τέκνα» των ομόφυλων ζευγαριών μας προτρέπει το παγκόσμιας πρωτοτυπίας νομοσχέδιο που εισήχθη προς ψήφιση στη Γαλλική Βουλή.

Με τη νέα τροπολογία που κατέθεσε στη Βουλή ο Πρωθυπουργός Εμμανουέλ Μακρόν στο εξής στις αιτήσεις εγγραφής στα σχολεία, στις εξουσιοδοτήσεις, τους μαθητικούς καταλόγους και γενικά σε κάθε δημόσιο έγγραφο που αφορά παιδιά στις θέσεις των ονομάτων πατέρα και μητέρα θα αναγράφεται «γονέας No 1 και γονέας No 2». Στόχος του νομοθετήματος είναι, κατά την εισηγήτρια Υπουργό Βαλερί Πετί, ο περιορισμός των διακρίσεων εις βάρος ομοφυλόφιλων γονέων και των «παιδιών» τους με τον εκσυγχρονισμό του παλιομοδίτικου μοντέλου της παραδοσιακής οικογένειας, που διακρίνει τους γονείς σε πατέρα και μητέρα.

Το παραπάνω νομοθέτημα έρχεται ως επακόλουθο της προηγηθείσης τροπολογίας του Οικογενειακού Δικαίου της Γαλλίας που θέσπισε επίσημα τον γάμο μεταξύ ομοφύλων καθώς και την δυνατότητα υιοθεσίας τέκνων εκ μέρους των. Αντιλαμβανόμενη τώρα η Κυβέρνηση τα δυσάρεστα αποτελέσματα των «παρά φύση» αυτών γάμων και υιοθεσιών, που δημιουργούν όντως σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα στα αξιολύπτα αυτά παιδιά όταν βρίσκονται στο συντριπτικό σύνολο των παιδιών που έχουν κανονικούς γονείς, προσπαθεί να αμβλύνει τα επακόλουθα της προοδευτικότητας με εμβλωματικές λύσεις.

Και είναι να λυπάται κανείς τα αθώα αυτά παιδιά, που παρά την θέληση τους βρέθηκαν να μεγαλώνουν μέσα σε ένα «οικογενειακό» περιβάλλον με γονείς δυό άτομα του ίδιου φύλου, των οποίων



ο τρόπος διαβίωσης και ιδιαίτερα οι σεξουαλικές τους ιδιαιτερότητες καταγράφονται στο υποσυνείδητό τους και σηματοδοτούν την μελλοντική τους ανέλιξη και κοινωνική συμπεριφορά τους.

Η διαταραγμένη αυτή μορφή συμβίωσης, που ικανοποιεί τα καπρίτσια και τις εγωιστικές επιθυμίες μιας μειοψηφίας σεξουαλικά ιδιόμορφων ανθρώπων, τείνει με την «προοδευτική» προστατευτική νομοθεσία κάποιων κρατών να αχθεί από εξαίρεση σε κανόνα, δημιουργώντας στο εγγύς μέλλον σοβαρά δημογραφικά και κοινωνικά προβλήματα. Ατυχώς και στη χώρα μας, που επιάρεται για την διατήρηση του παραδοσιακού και συνεκτικού της κοινωνίας θεσμού της οικογένειας, άρχισαν να εμφανίζονται φυγόκεντρες τάσεις νόθευσης και αποσύνθεσης της με την καθιέρωση του συμφώνου συμβίωσης για τα ομόφυλα ζευγάρια και την

απαίτηση κάποιων Ευρωλάγων προοδευτικών ομάδων για την θεσμοθέτηση του γάμου των ομοφύλων και της υιοθεσίας τέκνων από αυτούς.

Προφανώς, σύντομα θα εισηγηθούν και την καθιέρωση του «Γονέας No 1 και No 2». Και ενώ η χώρα αντιμετωπίζει μέγα δημογραφικό πρόβλημα με την ολονέν αυξανόμενη υπογεννητικότητα, η νομοθετική επισημοποίηση τέτοιων εκτρωματικών μορφών συμβίωσης, που εξευτελίζουν το θεσμό του γάμου ως «Θείου και ανθρωπίνου δικαίου κοινωνίας» θα επαυξήσει τραγικά το πρόβλημα, αφού δεν θα υπάρχουν γεννήσεις από τα ομόφυλα ζευγάρια. Επακόλουθο της ανεύθυνης αυτής τάσεως και πολιτικής θα είναι να καταδικασθεί σε μαρασμό και περαιτέρω συρρίκνωση η ήδη φθίνουσα ηθικά και πληθυσμιακά Ελληνική κοινωνία.

Το όραμα ενός αστέγου για ένα βιβλιοπωλείο

Ιωάννα Σωτήρχου

Από πέρυσι το καλοκαίρι που έμεινε άστεγος, ο 68χρονος κ. Λεωνίδας άρχισε να συλλέγει βιβλία από τα σκουπίδια και να τα πουλάει για να βγάλει λιγοστά λεφτά για φαγητό. Σήμερα, μαζί με έναν-δυο άλλους, ετοιμάζονται να στήσουν ένα αυτοοργανωμένο παλαιοπωλείο.

Τα έβλεπε πεταμένα στα σκουπίδια κάθε τόσο. Και μερικές φορές τα μάζευε κιόλας, τα πήγαινε στο Μοναστηράκι και τα πουλούσε, έτσι για να παίρνει ένα σουβλάκι να φάει.

Αλλωστε ίσως τα βιβλία, γιατί για αυτά μιλάμε, να είναι και το πεπρωμένο του κ. Λεωνίδα, αφού είχε συνεργαστεί με πολλούς εκδοτικούς οίκους και η κυρίως επαγγελματική του δραστηριότητα ήταν διαχειριστής στην εκδοτική παραγωγή του εργοστασίου ενός συγκροτήματος.

Μετά άρχισαν οι απολύσεις, η κρίση και ήρθε και η σειρά του. Ανεργος. «Και το πρόβλημα ήταν η ντροπή, πως αν και ήμασταν πολλοί σε αυτήν την κατάσταση, δεν μιλάγαμε. Κι αποφάσισα να μιλήσω. Και μετά είναι και η μοναξιά, το τεράστιο κενό, η παντελής αδιαφορία από γνωστούς όταν ζητούσες μια δουλειά, έστω ένα μεροκάματο». Η

εγκατάλειψη στα δύσκολα.

Όταν σώθηκαν τα λεφτά και δεν έφταναν ούτε για νοίκι πια, πέρσι το καλοκαίρι, έμεινε άστεγος. «Και σκεφτόμουν καθώς περπάταγα, γιατί είχα πολύ χρόνο για περιπλάνηση, να ζητήσω από κάνα-δυο ανθρώπους που ήταν στην ίδια μοίρα να τα μαζέψουμε τα βιβλία και να στήσουμε σε έναν χώρο ένα παλαιοπωλείο όπου θα μπορούσαμε να δουλεύουμε περιοδικά».

Οι κάνα-δυο άνθρωποι βρέθηκαν, «γιατί δεν θέλει και πολύ, ένα τραγικό διαζύγιο του ενός, ένα λουκέτο στην επιχείρηση του άλλου και οι άνθρωποι έμειναν να την κουτσοβγάζουν με μεροκάματα και να κοιμούνται τότε εδώ και τότε εκεί».

Ευτυχώς έμεινε μόνο για μερικούς μήνες άστεγος, γιατί μια «ευγενεστάτη γνωστή» του παραχώρησε μια αποθήκη στην οποία θα μπορούσε να συγκεντρώνει τα βιβλία αλλά και να ζει προσωρινά. «Βέβαια, επειδή δόξα τω Θεώ είμαι γερός, έκανα ό,τι δουλειά μπορείς να φανταστείς...».

Ομως αποφάσισε να βάλει τη σκέψη του σε εφαρμογή, άρχισαν να μαζεύουν τα βιβλία που έβρισκαν και έκανε μια ανάρτηση σε μια σελίδα που έχει στο φέισμπουκ. Μετά από δύο μέρες επικοινωνήσε μαζί του ένας «συνάδελφός σας» και μέσα

σε έναν μήνα, αυτόν που προηγήθηκε, «αυτό που έγινε δεν το περίμενα, ήταν αναπάντεχη η προσφορά των ανθρώπων...».

Σήμερα έχει καταμετρήσει περισσότερα από 2.200 βιβλία και σκέφτεται μαζί με τους φίλους του να κάνουν κι ένα παζάρι για να φύγουν κάποια βιβλία και να έχουν και ένα έσοδο, ώστε να νοικιάσουν έναν χώρο για να ξεκινήσουν το εγχείρημά τους, το οποίο οραματίζονται να είναι ένα αυτοοργανωμένο παλαιοπωλείο, κυρίως βιβλίων, που θα αποτελέσει τη βάση για τη δημιουργία ενός συνεργατικού δικτύου για άστεγους, «επειδή ο καθένας θα μπορούσε να στήσει κάτι παρόμοιο στη γειτονιά του».

Και ήδη, όπως μας πληροφορεί, υπάρχει ενδιαφέρον από μια ομάδα στη Θεσσαλονίκη που σκέφτεται να προχωρήσει σε μια ανάλογη προσπάθεια και βρίσκονται σε επικοινωνία, «προσπαθώντας να λύσουμε κυρίως πρακτικά ζητήματα».

Ο κ. Λεωνίδας, στα 68 του, είναι πλέον αισιόδοξος ότι θα καταφέρουν όχι μόνο να το στήσουν και να το δουλέψουν για να βγάλουν τα προς το ζην, αλλά και να εξασφαλίσουν έναν χώρο για να ζουν.